

νας ὑπὸ τῶν καταγίδων, αἵτινες συνέπειαι αὐτοῦ ἐγένοντο. Ὁ αὐτοκράτωρ Μαυρίκιος ἐπέτυχε τῆς ἡσυχίας τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους διὰ τινος εὐτυχοῦς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Περσίας. Ὁ Σασσανίδης Χοσρόης, ἐκδιωχθεὶς τῆς χώρας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μπαχράμ Τσαμπή, ἐπανήλθε καὶ ἀποκατέστη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν προγόνων αὐτοῦ ὑπὸ βυζαντιακοῦ στρατοῦ. Ἐνεκα τούτου συνήθη στερὰ εἰρήνη μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν, διαδεξαμένη τοὺς ἀπ' αἰώνων ὑφισταμένους πολέμους. Οὕτως ὁ Μαυρίκιος εἶχε πάντα τὸν χρόνον ν' ἀσχοληθῇ ὅλως περὶ τὴν ἄμυναν τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἀδάρων καὶ Σλάβων, οἵτινες ἠρῆμουν τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους καὶ οἵτινες ἠπειλοῦν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν πρωτεύουσαν. Ἐμποδισθεὶς ὅμως νὰ καταλίπῃ τὴν πρωτεύουσαν, ἐν ἧ αἱ φαρτῖαι ἤρξαντο νὰ ἐγείρουν αὐτὴς κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ἴτης αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δραστηρίου Ἰουστινιανοῦ, ἡδυνάτη ν' ἀσχοληθῇ αὐτὸς οὗτος περὶ τὸν πόλεμον πρὸς Ἀδάρους, βορείου λαοῦ, ὅστις ἔλαβε τὴν κληρονομίαν τῶν Οὐνών. Ὁ δὲ στρατὸς καταπεπονημένος καὶ διοικούμενος ὑπὸ στρατηγῶν ἥκιστα δραστηρίων ἀνεκέρυξεν ὡς αὐτοκράτορα κοινόν τινα, τὸν Φωκά, ἔχοντα πάσας τὰς κακίας ταγματάρχου ἄνευ τινὸς στρατιωτικῆς ἀρετῆς. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο εὐμενέστατα ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν φαρτῶν τῆς πρωτεύουσας. Οὕτω δ' ὁ Φωκάς, τὴν προτερίαν κατακλιθεὶς ἀπλοῦς στρατιώτης, ἀψυπνίσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Κωνσταντίνων καὶ Ἰουστινιανῶν. Πρώτη δ' αὐτοῦ πράξις ὑπῆρξεν ὁ φόνος τῆς οἰκογενείας τοῦ Μαυρικίου ἀπάσης, χειροκροτοῦντος τοῦ λαοῦ. Ἐξίστορεϊ ὁ κ. Mordtmann ἐν βραχεὶ τὰ κατὰ Φωκά. Ἐκδικούμενος δὲ ὁ Χοσρόης τὸν πατρικὸν αὐτοῦ φίλον Μαυρίκιον, ἐκθρονισθέντα, διέβη τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὅστις, μηδεμίαν δυνάμειν ἀντίστασιν, ἐξεπύρηνε τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Λυκίαν καὶ προῦχώρησε διὰ τῆς Ἀνατολῆς μέχρι Χαλκηδόνος. Οἱ δ' Ἀδάροι ἐξ ἄλλου ἐπωφελοῦνται ἐπίσης τῆς ἀκινδίας τοῦ Φωκά, ὅστις πᾶν ἄλλο ἐπόθει ἢ ἐρίδας πρὸς γείτονας ἥκιστα εὐαρέστους. Οὕτως ἡ κατάστασις ἀπέβη τῶν κρισιμωτάτων. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὁ διοικητὴς τῆς Ἀφρικῆς Ἡράκλειος, ὅστις οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τὸ κύρος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φωκά, ἐγὼ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ σώσῃ, εἰ δυνατόν, τὴν αὐτοκρατορίαν, ταχὺ τῷ βῆματι βαίνουσας πρὸς τὸν ὄλεθρον. Κατὰ ὁκτώβριον λοιπὸν τοῦ 610 ὁ Ἡράκλειος ἀφικνεῖται συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ταγμάτων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Πενταπόλεως μετὰ τοῦ ἀφρικανικοῦ στόλου εἰς τὸ τανῦν Κάτερρα λιμάν. Ὁ Φωκάς ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, ὠδηγῆθη πρὸς τοῦ Ἡρακλείου, ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν ἐκείνων τῶν φαρτῶν, αἵτινες πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνευφήμιζαν αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ **Ἐβδόμου**. Ὁ Ἡράκλειος μετὰ κόπου συνέχων τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ: Εἰς ὅποιαν κατάστασιν περιήγαγες τὴν αὐτοκρατορίαν! Ὁ Φωκάς ἀπεκρίνατο «Ἰδόμεν εἰ σὺ Ἡράκλειε ἔδει ἱκανὸς εἶ ἐπαναγάρης τὰ πράγματα! Τῇ αὐτῇ ἐσπέρα ἀπεκεφαλίσθη ὁ Φωκάς καὶ τὸ πτώμα αὐτοῦ ἐκάν ἐν τῷ Φόρῳ τοῦ Βοός, τανῦν Πλατεία τοῦ Ἀκερμάν. Ὁ Ἡράκλειος μετὰ θάρρους ἡρωικοῦ προέβη εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν ἐφρόντισε νὰ σχηματίσῃ νέον στρατὸν, ἱκανὸν ν' ἀντιπαραταχθῇ καὶ κατὰ τῶν δύο ἐχθρῶν καὶ νὰ κερδίσῃ τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν διὰ παρατεταμένων διαπραγματεύσεων πρὸ παντός πρὸς τοὺς Ἀδάρους, οἵτινες ἦσαν νῦν κινδυνωδέστεροι τῶν Περσῶν. Ὁ κ. Mordtmann ἐκτίθησι σαφῶς τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας πρὸς ἐκάτερον τῶν ἐχθρῶν ὡς καὶ τὰς γενομένας παρ' αὐτῶν ἐνεργείας. Αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Χαγάνου τῶν Ἀδάρων διάφορον ἔχουσι χαρακτῆρα πρὸς τὰς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὅστις μετ' εἰλικρινείας ἀξίας μεγάλου μονάρχου ἀπερρίψε καθολοκληρίαν τὰς τῶν Βυζαντινῶν προτάσεις. Ὁ δὲ Χαγάνος ἠρέσκετο μᾶλλον νὰ παίξῃ τὸ παιγνίδιον τῆς γαλῆς καὶ τοῦ μυός. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προῦχώρει μέχρι τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ Ἀναστασίου, ἐκείνου οὗτος ἐτι καὶ νῦν φαίνονται ἴχνη τῷ μεταβαίνοντι ἀπὸ τῶν Δέρκων μέχρι τοῦ μεγάλου Τσεκμετζέ. Δελτατίδας δὲ πάντα τὰ χωρία καὶ ἀποφῆρων λάφυρα ἐπανήρχετο, ἀποδεχόμενος τὰ δῶρα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὑποχνοούμενος νὰ φυλάττῃ τὴν εἰρήνην. Τὸ παιγνίδιον τοῦτο πολλάκις ἐπανελήθη. Ἀπῖντα εἰς τὰς, πρωταίσεις τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Ἡρακλείου, ὅτι θὰ πλησιάζῃ τὴν πρωτεύουσαν ὅπως λάβῃ προσωπικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Αὐ-

τοκράτορος. Ἐπὶ τούτῳ ὁ αὐτοκράτωρ πέμπει τὴν μουσικὴν τοῦ Ἱπποδρομίου εἰς Ἡράκλειαν μετ' ὅλων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων, ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τοῦ Χαγάνου. Ἀλλ' οὗτος ἔτασεν ἱλπεῖς ὅπως συλλάβωσιν αἰχμάλωτον τὸν αὐτοκράτορα. Εὐτυχῶς ὁ αὐτοκράτωρ διέφυγε τὸν κίνδυνον. Ὁ Χαγάνος τότε παραλαβὼν 100,000 μαχητὰς μανιώδης διέρχεται τὸ μακρὸν τεῖχος καὶ στρατοπεδεύει ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἐβδόμου (Μακρίκιοι) πρὸ τῆς πόλεως, ὅθεν ἐλεπλάτει ἀσπλάγχχνως πάντα τὰ χωρία καὶ τοὺς ἀγροὺς μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Βαρδύσου (Γλυκῶν ὑδάτων). Ὅθεν καὶ νῦν ἠθετίθη ἡ εἰρήνη καὶ δὲν ἐτηρηθῆσαν αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Χαγάνου.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἕως οὗ ὁ Ἡράκλειος ἐπέτυχε ὀριστικῶς νὰ καταρτίσῃ στρατὸν καὶ οὕτω ν' ἀποφασίσῃ νὰ προσβάλῃ τὸν μέγαν Βασιλέα ἐν αὐτῷ τῷ Βασιλείῳ αὐτοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν ταῦρον ἐκ τῶν κεράτων. Ὅθεν καταλείπει τὴν πόλιν κατὰ τὰ ἔαρ τοῦ 626, ὀρίσας ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατριάρχου Σεργίου καὶ τοῦ πατρικίου Βώνου, ἀνδρὸς δραστηρίου καὶ συνέσεως μεμαρτυρημένης, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἡράκλειον Κωνσταντίνον. Ἐξελέξατο δὲ διὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ τὴν πρὸς βορρὰν ὁδὸν τῆς Περσίας, διότι ἡ διὰ Μεσοποταμίας ὁδὸς ἦν ἐκείνη ἐνθα οἱ προεκάτχοι αὐτοῦ ἡστόχησαν ἐκ φυσικῶν μᾶλλον λόγων ἢ ἐκ τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων. Ἀλλῶς τε ὁ Περσικὸς στρατὸς ἦν διεσκορπισμένος ἐν Ἀφρικῇ, ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἀνατολῇ. Περὶ δὲ τῆς πρωτεύουσας ὁ Ἡράκλειος ἦν ἐτι μᾶλλον ἡσυχος. Τὸ περσικὸν σῶμα, ἐστρατοπεδευμένον ἐν Χαλκηδόνι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Shagharam, οὐδὲν ἡδύνατο κατὰ τῆς πρωτεύουσας, ἐλλείπει τῶν ἀναγκαίων πλοίων, καὶ τοῦτο διότι Βυζαντιακὸς στόλος, ἐνισχυθεὶς ἐτι ὑπὸ τῶν πλοίων τῆς Ἀφρικῆς, ἦν κύριος, τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Αἰγαίου. Περὶ δὲ τῆς προσβολῆς παρὰ τῶν Ἀδάρων ὁ Ἡράκλειος πρὸς πρόληψιν αὐτῆς ὑπεσχέθη εἰς τὸν Χαγάνον 200,000 χρυσὰ καὶ ἔδωκε καὶ ὁμήρους τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν υἱὸν τοῦ Βώνου καὶ τὸν πατρικίον Εὐστράτιον. Τὰ γεγονότα δὲ ἐδικαιώσαν τὰς προβλέψεις τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐνταῦθα ὁ κ. Μόρτμαν ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὴν ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ Ἀδάρων γενομένην κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως προσβολὴν, προσδιορίζων καὶ τὰς τοποθεσίας καθ' ἃς ἐγένετο αὕτη. Οἱ Πέρσαι ἦσαν ἔξω τῆς Χαλκηδόνος καὶ Χρυσοπόλεως πρὸς ὅλην τὴν ἀκτὴν τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ σημείου τοῦ καλουμένου Κικονίου, φωλεῖς τῶν πελαργῶν, ὅπερ κατὰ τὰς παρὰ τῶν συγγραφαίων πληροφθορίας ἦν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ δεσπόζοντος τοῦ χωρίου Βανίκιοι, ἐφ' οὗ νῦν τὰ τὴν πυρκαϊὰν ἐξαγγέλλοντα τηλεβόλα. Ἀμ' ὡς ἐκ τοῦ λόφου τούτου εἶδον οἱ Πέρσαι τὸν στόλον, τὸν φέροντα τὸν Ἡράκλειον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ, ἤγγειλαν τὸ πρῶτον πρὸς τὸν Χαγάνον, ὅστις, λησμονῶν πάσας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἐδάδισε ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν. Τὴν 29 Ἰουνίου, ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Χαγάνου ἐκ 30000 ἱππέων ἀφίκετο εἰς τὸ μακρὸν τεῖχος τοῦ Ἀναστασίου τοῖς Πέρσαις δὲ συνννήθησαν οἱ Ἀδάροι, οἵτινες καὶ προσέβαλον τὴν πόλιν. Ὅποιοι δὲ καὶ ὀπόδοι ἐγένοντο αἱ προσβολαὶ καὶ πῶς ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἐκτίθησιν ὁ κ. Mordtmann, ὡς καὶ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Χαγάνου καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως. Εἰς τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ἀνάγει ὁ κ. Mordtmann καὶ τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον. Ὁ δὲ Ἡράκλειος, κατατροπώσας τοὺς Πέρσας καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτῶν, ἐπανήλθε μετὰ ἑπτὰ ἔτη εἰς τὴν πρωτεύουσαν, συντελέσας, ὅπερ ἀνεδέξατο ἔργον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ τάφος τῆς Κλεοπάτρας.—Ἡ Αἴγυπτος, πολλαχῶς εἶναι μία τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερουσῶν χωρῶν τοῦ κόσμου· αὕτη ἀποτελεῖ μουσεῖον ἀρχαιοτήτων καὶ ἀληθῆ ἀποθήκην ἀρχαίων λειψάνων. Πρὸ χιλιῶν ἑτῶν ἔζη αὐτόθι λαὸς σοφὸς καὶ βιομήχανος. ὃν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς παρὰ τὰς προσόδους καὶ τὰς ἐφευρέσεις αὐτοῦ δὲν θὰ δυνήθῃ

ν' ἀπαλείψῃ. Αἱ πυρκαϊδές ἀποτελοῦσιν αἰνίγμα διὰ τοὺς ἡμετέρους τεχνίτας, αἱ δὲ προσπάθειαι, αἵτινες ἐγένοντο πρὸς ἐρμηνείαν τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, τοσοῦτον ἄγονοι παρέμειναν, ὥστε οἱ πλείστοι ἡναγκάσθησαν ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ἐρμηνείαν σοφοῦ Ἀμερικανοῦ. καθ' ἣν ἡ ὕλη, ἐξ ἧς τὰ γιγαντιαία ταῦτα μνημεῖα ἀποτελοῦνται, ἦν προῖον ἀγνώστου συνθέσεως. Ἡ πρό τινων ἐτῶν ἀνακάλυψις τῆς μουμίας τοῦ βκσιλέως Ραμσῆ διήγειρεν εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν σοφῶν· ἡ νεοστὶ ὅμως γενομένη ἐν Ραυλίφ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀποκάλυψις τοῦ τάφου τῆς Κλεοπάτρας ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότατην καὶ τὴν μάλιστα περίεργον τῶν κατακτῆσεων, ἃς ποτε ἡ ἀρχαιολογία ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, τῇ τοσοῦτον πλούσιᾳ ὑπὸ τὴν τῶν ἀρχαιοτήτων ἐποψίν.

Ἰδοὺ δὲ τινες ἐνδείξεις περὶ τοῦ δικτήμου τούτου τάφου, ἐκτεθεῖται ἐν ἀμερικανικῷ τινι φύλλῳ, ὅπερ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ ἴδῃ ἐκτιθέμενον τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐν τῇ ἐν Σικάγῳ ἐκθέσει τοῦ 1893.

Ἀνάγλυφον ἐκ τῶν ἐπιβλητικωτάτων παρίστην ἐν τῷ κέντρῳ γυναικεῖαν κεφαλὴν θαυμασίας τελειότητος. Ἐπὶ τῶν κροτάφων ἀσπίς (ὄψις) συνεστραμμένη ἀνέρχεται ἐν τῇ κυματίζούσῃ κόμῃ. Ἡ ἀγωνία ἐξεικονίζεται ἐν ὅλῳ τῷ προσώπῳ. Τὰ πάντα ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς τῆς ρινίς, ὀφθαλμοῖς ἐν τοῖς μυκτῆρσιν, ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς τοῦ στόματος, λίαν εὐδιακρίτως πρὸς τὸ μέρος τοῦ πώγωνος, ἐνδείκνυσιν τὸ ἀρχικὸν πνεῦμα γυναικός, εἰθιμμένης ν' ἄρχῃ. Τὸ μέτωπον εἶναι ἐπίπεδον· τῆς γλυφῆς κατὰ μέτωπον τετελειμένης, δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν τῶν ἰνίων ἀνάπτυξιν, ἥτις ἱστορικῶς ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς φρενολογικῆς λογικῆς. Τὸ σύνολον καθ' ὅλα τὰ σημεῖα σαφεστάτην ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς βκσιλείας τῆς Κλεοπάτρας μορφάς. Τοῦτο δὲ ἐπικυροῦται ἐπιτακτικώτερον ἔτι ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ σαρκοφάγῳ ἀνευρεθέντος κρανίου. Τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἶναι ἔκτακτον· μέτωπον ἐπίπεδον, ἰνία λίαν προέχοντα, χαρακτῆρες ἀνήκοντες ἐναργέστατα εἰς τὴν φιλήδονον βασιλίσαν, τὰ ἀχαλίνωτα πάθη τῆς ὁποίας κατέστησάν αὐτὴν πρόσωπον μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὅταν ὁ τοῦ Ἀντωνίου ἀσπὴρ εἶγε καθ' ὁλοκληρίαν ὠχρίσει, ἡ Κλεοπάτρα μετέβη εἰς μαυσωλεῖον, ἰδρυθὲν τῇ διαταγῇ αὐτῆς, καὶ κατήρτισεν αὐτόθι εἶδος ληξιαρχικῆς πράξεως θανάτου πρὸς διανομήν. Ὁ Ἀντωνίος, γνῶσιν τούτου λαβὼν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιζήσῃ ποσὼς τῆς βκσιλείας καὶ δι' ἐγχειριδίου ἡτύοκτόνησεν εἰς τὸ μαυσωλεῖον δ' ἀχθεῖς, ἐξέπνευσεν ἐπὶ τὴν βραχιόνων τῆς Κλεοπάτρας.

Ἡ τοῦ μαυσωλείου τούτου ἀνακάλυψις ἐπετεύχθη συνεπείᾳ ἡ μᾶλλον κατὰ τὴν διάρκειαν ἐργασιῶν, γινόμενων κατ' ἐντολὴν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ἀνευρέθη, πρὸς ἀνόρουζιν φρέατος αὐτόθι. Οἱ ἐργάται εἶχον παύσει ἤδη ἐργαζόμενοι ὅτε ἀνευρέθη εἶδος λιθίνης οἰκοδομῆς, ἥτις δυστυχῶς ἐβραύσθη καὶ ἀπήχθη ἐκ τοῦ τρόπου ἄνευ ἐξετάσεως. Ἐν τούτοις ἀνεγνωρίσθη βραδύτερον ὅτι αὕτη ἦτο τὸ μαυσωλεῖον ἀκριβῶς, ὅπερ περιγράφει ἡ ἱστορία.

Κατὰ τινὰ κλασικὴν ἀφήγησιν ἡ Κλεοπάτρα κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντωνίου ἀπεφάσισε νὰ κατακτῇ τὸν ξῶτα τοῦ Ὀκταβίου, ἀλλὰ τὰ θέλητρα αὐτῆς δὲν κατάρθωσαν νὰ σαγήνευσωσι τοῦτον· ὅτε δ' ἔμαθεν ὅτι προὔτιθετο νὰ μεταγάγῃ ταύτην αἰχμαλώτον εἰς Ρώμην, ἡτύοκτόνησεν. Κατὰ τὸν Πλούταρχον ἐφυλακίσθη διαταγῇ τοῦ Ὀκταβίου, ὑποπτεύοντος τὰ σχέδια αὐτῆς, ἀλλ' αὕτη κατάρθωσε νὰ προμηθευθῇ δηλητηριώδη ὄφιν, κεκρυμμένον ἐν κανίστρῳ πλήρει σύκων. Μετὰ τὸ λουτρὸν αὐτῆς, ὅπερ ἐπηκολούθησε πολυτελὲς γεῦμα, ἀφῆκε τὸν ὄφιν τοῦτον ἐπὶ τοῦ βραχιόνος αὐτῆς. Δύο τῶν θεραπειῶν συναπέθανον αὐτῇ. Κατὰ τρίτην ἀφήγησιν ἐδηλητηριάσθη, ἀλλὰ τὰ ἀνάγλυφα τοῦ ἀνακαλυφθέντος σαρκοφαγῶ ἐπικυροῦσι τὰ γραφόμενα τοῦ Πλούταρχου. Πράγματι οἱ ἐν αὐτοῖς στέφανοι περιλαμβάνουσι μορφάς, αἵτινες, χωριζόμεναι ὑπὸ ἐρώτων ἀνεχόντων στεφάνους, κοσμοῦσι μίαν τοῦ σαρκοφάγου πλευράν, ἐν τοῖς ἄκροις τῆς ὁποίας εὐρίσκονται γεγλυμμένα δύο κεφαλαί. Ἡ ἄλλη πλευρὰ δὲν εἶναι κεκοσμημένη. Ἄν ᾖ ἡ ἀληθὲς ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου τῆς γυναικός, ἧς τὰ λείψανα ἐν τῷ σαρκοφάγῳ τούτῳ κατέκεινται, ἐξεικονίζονται ἐν ταῖς γλυφαῖς ταύταις, ὁ θάνατος οὗτος ὑπενηργήθη ὑπὸ δύο ἀπιδῶν (ὄφρων), κεκρυμμένων ἐν καρποῖς. Τοῦ σαρκοφάγου τούτου μονοῖθι ὄντος ἐκ λαμπροῦ

λευκοῦ μαρμάρου καὶ κεκοσμημένου δι' ἐξόχων γλυφῶν, προηλότητον ὅτι περιλαμβάνει τὰ λείψανα ἐξέχοντος προσώπου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐν τῷ μαυσωλεῖῳ τούτῳ κατέκειται ἡ ἀκόλαστος βασίλισσα, εἰς ἣν ὁ Ἀντωνίος ἐθυσάσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, τὴν τιμὴν καὶ αὐτὴν ταύτην αὐτοῦ τὴν ζωὴν.

Ὅργανα τῆς Βαρβαρίας. — Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ἐπίσημον ἔκθεσιν περὶ τῶν κανονισμῶν, οὓς ἐθέσπισαν αἱ διάφοροι δυνάμεις ἐν σχέσει πρὸς τὰ τῆς Βαρβαρίας ὅργανα. Τὸ κοινοβουλευτικὸν τοῦτο ἔγγραφον πληροφορεῖ τοὺς περιέργους ὅτι αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ χώραι εἰσιν ὁ παράδεισος τῶν ἀρμονικῶν τούτων ὀργάνων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν (!), οἵτινες περιάγουσιν αὐτά. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει ταῦτα ἢ καθ' οἷονδ' ἴπτε τρόπον παρενοχλεῖ αὐτά. Ὑπάρχουσιν ὅμως δημοτικοὶ περιορισμοί· ἐν Νέκ Ἰόρκῃ διάταγμα ὁρίζει εἰς 300 μόνον τοὺς πλάνητας μουσικούς καὶ οὐδεὶς ὀργανοφόρος δύναται νὰ παίζει ἐξ ἀποστάσεως μικροτέρας τῶν 85 μέτρων ἀπὸ πάτης κατοικίας, ὁ κάτοικος τῆς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπει αὐτῷ τοῦτο. Ἐν Βαλτιμόρῃ ὅμως πλήρης ἐλευθερία. Ἐν Ριχμόνδῃ προστατεύεται ἡ ἐπιχώριος βιομηχανία, οἱ τῆς πόλεως δηλονότι μουσικοί, ἐξαιρουμένων πάντων τῶν παρεισδύντων εἴτε ἐκ τῆς ἑλῆς πολιτείας εἴτε ἐξ ἄλλης τοιαύτης. Ἡ Βοστώνη καὶ τὸ Σικάγον ἀνέχονται τὰ τῆς Βαρβαρίας ὅργανα μόνον ὑπὸ τινος ὅρου, ἐν τισὶ δὲ περιπτώσεσι καθ' ὥρισμέναν ἡμέραν καὶ ὥρας. Τὸ Σικάγον ἐκδίδωσιν ἀδείας στοιχιζούσας 75 φρ. καθ' ἡμέραν· ὁ καταθλιπτικὸς οὗτος φόρος τρομάζει συνήθως τοὺς τὴν ἀδειαν ζητοῦντας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν γρυλλισμῶν τῶν περιφερομένων ὀργάνων ὑπάρχει καὶ ὁ ἐκκωρωτικὸς ἦχος τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν, αἱ δὲ εἰδικαὶ τῶν πολιτειῶν νομοθεσίαι προσέβλεψαν περὶ τῶν καταχρήσεων αὐτῶν. Ἰδιαίτεραι ἐπιτροπαὶ δύνανται, τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσῃ ἀσθενοῦς τινος τῶν πέριξ, ν' ἀπαγορεύσωσι τὴν κωδοнокρουσίαν, τὴν γογγυκρουσίαν (ὁ δὲ γῆγος σινικὸν ὄργανον ἐκ μεταλλίνης πλακός, κρουομένης διὰ δερματοφόρου πλῆκτρον) ὥς καὶ ἄλλους ἐνοχλητικούς ἦχους. Ἐν Σικάγῳ πᾶσα τοιαύτη ὀργανοκρουσία ἀπαγορεύεται.

Ἡ Πετροῦπολις δὲν δέχεται τοὺς πλάνητας μουσικούς, ἐν ᾧ ἡ Βιέννη παρέχει ἀδείας μόνον εἰς ἀναπήρους, οἱς ὅμως ἀπαγορεύεται ν' ἀνακρουῶσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀρκετοῦ θεωρουμένου τοῦ ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ πίζωσιν ἐν ταῖς αὐλαῖς. Ἐν Βερολίνῳ αἱ χορηγηθεῖσαι ἀδειαι ὑφίστανται ὥς κεκτημένα δικαιώματα· πᾶσα αἴτησις νέας ἀδείας ἀπορρίπτεται. Ἡ Ἰσπανία χορηγεῖ δημοτικὰς ἀδείας εἰς τοὺς κιθαρωδούς, τῆς κιθάρας ἀποτελούσης τὸ ἐθνικὸν ὄργανον· καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ὅργανα τῆς Βαρβαρίας, τὰ κοινῶς καλούμενα πιάννα (παρ' ἡμῶν δὲ καὶ πιάννα-λάτερναι) δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ κυκλοφορῶσιν. Ἡ Ἀγγλία λοιπὸν εἶναι ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τῶν τοιαῦτα ἐχόντων ὅργανα μουσικῶν.

Γαλατικὴ ὀρκωμοδία. — Γνωστὸν ὅτι οἱ γαλάται ἀρχηγοὶ καὶ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς σπουδαίαις περιστάσεσιν ἀπήγγελλον περίεργον ὄρκον, οὗτινος τὸ ἀκριβὲς κείμενον ἦν ἄγνωστον μέχρι τοῦ νῦν. Ὁ κ. Δαρβοῦ δὲ Ζουμπαμβίλ ἀνεκάλυψεν ἤδη αὐθεντικὸν τοῦτου τύπον ἐν ἱρλανδικῷ ἐγγράφῳ τοῦ Ζ' αἰῶνος, ὅπερ καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας. Τὸ κείμενον τοῦ ὄρκου τούτου ἔχει κατὰ μετάφρασιν ὧδε:

«Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὑπεράνω ἡμῶν, ἡ γῆ ὑποκάτω ἡμῶν, ὁ ὠκεανὸς πέριξ ἡμῶν, ὅλως ἐν κύκλῳ. Ἐὰν ὁ οὐρανὸς δὲν καταπέσῃ, ρίπτων ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ φρουρίων βροχὴν ἀστέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἐὰν ἐσωτερικὴ συγχλόνησις δὲν κατασυντρίψῃ αὐτὴν ταύτην τὴν γῆν, ἐὰν ὁ μετὰ τῶν κυανῶν ἐρημιῶν ὠκεανὸς δὲν ὑψωθῇ ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ μετώπου τῶν ζώντων ὄντων, ἐγὼ, διὰ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ, τοῖς ἀγῶσι καὶ ταῖς μάχαις νίκης θὰ ἐπαναγάγω εἰς τὸν σταυλὸν καὶ εἰς τὴν μάνδραν τὰς βοῦς, εἰς δὲ τοὺς οἴκους καὶ τὰ οἰκήματα τὰς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀπαχθεῖσας γυναῖκας».

Φαίνεται ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐγίνωσκον τὸν τολμηρὸν καὶ ἄγριον τοῦτον τύπον τῆς ὀρκωμοσίας.